

Yeni dünya düzençileri, AKP ve son balans...

Yeni dünya düzeni sözünü daha çok küresel 11 Eylül ihtilâlinden sonra duymaya başladık.

Genellikle global think tank'çilerin beslediği ve enstitülerin finanse ettikleri projeler çerçevesinde gündeme geliyorlardı. BOP'un neoconlarca realize edilmeye çalışılması, bu çerçevede Batının ordu ve hariciyelerine yerleştirilmiş Troçkistlerin her şeye rağmen kararlı hareketleri, çok yerde "yeni dünya düzeninin" konuşulmasına vesile olmuştu. Bize göre hem Türkiye'de ve hem de Arap dünyasında bilhassa 2002'den bu yana sahnelenenler, bu neocon yeni dünya düzençilerin programlarıydı.

Belki de; ileri Batı devlet ve ordularına yerleşmiş bu devrimcilerden çok önce; düşünce ve iktisadda "yeni düzeni" İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başlatmışlardı. 1947'lerde İsviçre'de bir araya gelen Mont Pelerini topluluğunun müşahhaslaştırmaya başladığı "yeni düşüncelerin" mimarı, her ne kadar Karl Richmond Popper olsa da, temsilciliğini "demokrat diktatörlük" sözünün mucidi August Von Hayek yüklenenecekti. Özde materyalist ve Marksist, görünürde liberal olan bu yenicilerin düşünce ve felsefesini bilmeden; ne yakın geçmişimizi ve ne de günümüzü doğru okuyamayız. Söz konusu ideolojinin tarihçesini, felsefi prensiplerini ve teşkilatlanmasını başka kaynaklara havale ederek; burada bu kapitalist Marksistlerin AKP'ye yaptığı son balans hakkında bazı düşüncelerimizi siz sevgili okuyucularımızla paylaşmak istemiştik.

Türkiye'mizde 1970'li yıllarda isimleri "sol militanlar" listesinde geçen bir çok kişinin, 12 Eylül'den sonra meşhur iş adamları derneğine geçmelerini, benim gibi çok kişi garipsemişti. Yani komünistler yüz seksen derecelik bir dönüşle kapitalist olmuşlardı. O zamanlar tarihe ve olaylara dışarıdan bakamıyorduk. Yeni düşüncenin başta İngiltere olmak üzere; Amerika, Fransa ve Turgut Özal ile Türkiye'de kazandığı

yeni boyutları nereden bilecektik ki...Türkiye’de; 12 Eylül’e makul bakmış, Turgut Özal’ı desteklemiş ve AKP’ye ilk yıllarında sempati ile yaklaşmış olanların bu zamanları anlaması çok zordur. Zira geriye dönüp hatalarını itiraf etmeden istiğfara yönelemeyeceği gibi, AKP’nin de şu mevcut politikaları, neden takip ettiğini de kavrayamaz.

2002’den sonra “Türkiye Modeli” çerçevesinde anlaşılan Troçkist neoconlarla Popper’ci neoliberallerin ittifakı, kamuoyunda siyasal İslâmcıları başarılı göstermişti. Küresel sermaye ile devletler ve milletler politikasına müdahale eden bu cereyana Türkiye üzerinden neoconların itirazı 2010’dan sonra başlamıştı. Oğul Bush’a enstitülerinde kararlaştırdıkları programı, kısmen dikte eden birinci cereyanın hesabı Bağdat’ta bozulmuştu. Fakat onlar Arap Baharı çerçevesinde dünya terör örgütleriyle birlikte hedefe gitmek istediler. Hikâyelerini biliyorsunuz.

Daha önceki yazılarımızda da hürriyetçi geçinen bu devrimcilerin üslûpları cihetiyle diğerlerinden ayrıldıklarını söylemiştik. Turuncu devrimler, Kiev kalkışması, Belgrad ve Tiflis hareketleri daha az problemlili ve kansız gerçekleşmişti. Aynı düşünce hareketi, sonraki zamanlarda “açık toplum enstitüleri” ve parayla besledikleri STK’lar aracılığıyla devletlerin bütün damar ve organlarına yerleşmeyi başarmıştı: Pakistan, Arjantin ve Brezilya’daki yargı devrimlerinin bir benzerini Türkiye’de gerçekleştirmeye çalıştıkları zaman da bu hürriyetçi geçinen devrimciler ile Troçkistler biraz daha ayrılmışlardı. Hatta siyasetçi yoldaşlarıyla birlikte bu hareket, Avrupa’da Christian Wulff hadisesinde ve Fransa’nın son seçimlerinde devrimi başarmıştı.

Yani 2002’deki bu müttefik dış dayanağını kaybeden AKP Hükümeti, zaman içinde savrulup duruyor: Rusya ve İran ile yapılan ittifak başta olmak üzere dünyalarında ve planlarında olmayan birçok yeni ittifakın içine girmeye mecbur oldular.

NETİCE

Gördüğünüz üzere AKP’nin bütün derdi iktidarda kalmak. Gel gör ki neoliberallerin ekonomideki darbelerine dayanacak güçleri belirsiz... Neoconlar da Arap Baharının son kalesi İdlib’de çırpınıp duruyorlar. İsrail’in dolaylı olarak düşürttüğü Rus uçağı bu ittifakın (İngiltere, Fransa, İsrail ve ABD Troçkistleri) başını ilerde daha çok ağrıtabilecek. Hükümetin sadakatle takip ettiği neoconların bölgeyi terk etmeye mecbur kalmaları halinde, Suriye konusundaki yanlış politikanın hesabı olacaktır. Anlayacağımız; ne İsa’ya ve ne de Musa’ya yaranamayan politikalarla iktidarda devam etmesi halinde, Türkiye’de sıkıntılı zamanlar devam edecek gibi görünüyor...

Fakat bir şansı daha var...bu resmî olmayan global ittifaklarla anlaşma yerine, AB ile ortak çalışmalara devam edildiği takdirde, hem AKP geçici de olsa nefes alacak, hem de Türkiye korktuğumuz sıkıntılara düçar olmayacaktır. Suriye savaşında hükümetin AB vasıtasıyla Fransa ve İngiltere'yi dizginleyebileceğine inanıyoruz.